ROMAN

YOLUN SONU

JOHN BARTH

ÇEVİRİ: SEDA EROL LE MORELLEC

can modern

Can Yayınları
Bu tanıtım kopyası
Can okurları için
özel olarak hazırlandı.
Can Yayınları

JOHN BARTH

YOLUN SONU

Can Modern

Yolun Sonu, John Barth
İngilizce aslından çeviren: Seda Erol Le Morellec
The End of the Road
İlk baskı: Doubleday & Company, Inc., 1958
Bu çeviride kaynak alınan baskı: Avon Library Edition, 1967
© 1958, 1967, 1988, John Barth
© 2025, Can Sanat Yayınları A.Ş.
Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Nisan 2025, İstanbul
Bu kitabın 1. baskısı 2000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Şirin Etik
Editör: Büşra Şahin
Düzelti: Ebru Aydın
Mizanpaj: Bahar Kuru Yerek

Sanat yönetmeni ve kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Baskı ve cilt: MY Matbaacılık Sanayi ve Ticaret Limited Şti.
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sokak. No:8 Kat:2
Zeytinburnu, İstanbul
Sertifika No: 47939

ISBN 978-975-07-6558-2

CAN SANAT YAYINLARI
YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.
Maslak Mah. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza Giz, No: 9/25, Sarıyer / İstanbul
Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33
canyayinlari.com
yayinevi@canyayinlari.com
Sertifika No: 43514

JOHN BARTH

YOLUN SONU

ROMAN

İngilizce aslından çeviren

Seda Erol Le Morellec

can

John Barth'ın Can Yayınları'ndaki diğer kitabı:

Khimaira, 2024

JOHN BARTH, 1930'da Cambridge, Maryland'de doğdu. 1947'de Cambridge Lisesi'nden mezun oldu, Johns Hopkins Üniversitesi'ne gitmeden önce Juilliard'da kısa bir süre teorik müzik eğitimi aldı. Hopkins'ten 1952'de yüksek lisans derecesiyle mezun oldu. Pennsylvania Eyalet Üniversitesi, Boston Üniversitesi ve Johns Hopkins Üniversitesi'nde dersler verdi. Kariyerindeki dönüm noktasını, sırasıyla intihar ve kürtaj gibi tartışmalı konuları zekice ele alan iki kısa roman *Yüzen Opera* ve *Yolun Sonu*'yla gerçekleştirdi. Üstkurmaca yoluyla edebiyatın tarihsel biçimlerini keşfetmeye, gerçeklik ve öznellik meseleleriyle daha fenomenolojik fakat oyuncu bir angajmana yöneldi. *Khimaira*'yla 1973 Amerikan Ulusal Kitap Ödülü'nü kazandı. 2024'te Florida'da öldü.

SEDA EROL LE MORELLEC, Ankara'da doğdu. Lisans ve Yüksek Lisans eğitimlerini Fransa Paris IV-Sorbonne Üniversitesi Edebiyat Fakültesi'nde tamamladı. Ankara'da öğretim görevlisi olarak çalışıyor, Hacettepe Üniversitesi Mütercim Tercümanlık Bölümü'nde doktora tezi yazıyor. İngilizceden ve Fransızcadan çeşitli eserleri Türkçeye kazandırmaya devam ediyor.

1

Bir Bakıma Ben Jacob Horner'ım

Bir bakıma ben Jacob Horner'ım.

1953 yılında öğretmenliğe başlamam doktorun tavsiyesi üzerine olmuştu; bir süre Maryland'deki Wicomico Devlet Öğretmen Yüksekokulu'nda dilbilgisi öğretmeniydim.

Doktor beni, (Haziran 1953'te başlayan) orijinal terapi programımda belli bir noktaya getirmişti ve sonrasında bir keresinde, o zamanlar Wicomico yakınlarında bulunan Yeniden Harekete Geçme Çiftliği'ndeki üç aylık kontrolüm için Baltimore'dan arabayla geldiğimde bana şöyle dedi: "Jacob Horner, artık boş boş oturmamalısın. Çalışmaya başlaman gerecek."

"Her zaman boş durmuyorum ki," dedim. "Farklı işler alıyorum."

Çiftlik evinin İlerleme ve Danışma Odası'nda oturuyorduk: Pennsylvania'daki aynı kurumda da buna tıpatıp benzer bir oda bulunur. Orta büyüklükte bir odaydı, yaklaşık bir apartman dairesi büyüklüğündeydi, tek farkı yüksek tavanlı olmasıydı. Duvarlar beyaz, pencereler beyaz jaluzilerle kaplı, genellikle kapalı ve küre şeklinde bir tavan avizesi odayı ışıtmış. Bu odada; zeminin ortasında birbirine bakan, birbirinin tıpatıp aynısı, düz sırtlı, beyaz ahşap iki sandalyeden başka bir mobilya yoktu.

Sandalyeler birbirine çok yakındı – o kadar yakındı ki danışan neredeyse danışmanla diz dize oturuyordu.

İlerleme ve Danışma Odası'nda rahat olmak imkânsızdır. Doktor size dönük oturur, bacaklarını hafifçe açar, ellerini dizlerinin üzerine koyar ve size doğru hafifçe eğilir. Kambur duramazsınız çünkü böyle yaparsanız dizlerinizi neredeyse onunkilere dayamış olursunuz. Ne erkeksi ne de kadınsı bir biçimde bacak bacak üstüne atmaya meyilli olursunuz: Sol ayak bileğinizi sağ dizinizin üstüne koyarak erkeksi tarzda atmanız, sol ayakkabınızın doktorun pantolonunun sol paçasına sürtünmesine neden olacaktır, paçasını dizine kadar kaldırır ve muhtemelen beyaz pantolonunu kirletir; kadınsı bir havayla sol dizinizi sağ dizinizin üzerine atsanız, ayakkabınızın ucu yine aynı pantolon paçasına, kavalkemiğinin altına doğru değer. Elbette onunla yan oturmanız da düşünülemez ve dizlerinizi doktorun tarzında açmanız, sanki kendi kişiliğiniz yokmuş gibi, onun pozisyonunu taklit ettiğinizin bilincine varmanıza neden olur. O halde pozisyonunuz (size böyle oturmanız emredilmediği için seçim gibi görünen ancak alternatif olmadığı için yalnızca çok sınırlı bir anlamda seçilen) şu şekildedir: Beyaz sandalyenizde oldukça katı bir şekilde otursunuz, sırtınız ve uyluklarınız, sandalyenin yapısı tarafından tanımlanan aynı dik açıyı tanımlar ve bacaklarınızı bir arada tutarsınız, uyluklarınız ve alt bacaklarınız başka bir dik açıyı tanımlar.

Kollarınızı yerleştirmek ise kendi başına ilginç ve bir bakıma daha da karmaşık ayrı bir sorundur lakin daha az önemi vardır zira kolunuzu nereye koyarsanız koyun, Doktorla fiziksel temasa girmeyecektir. Kollarınızla dilediğiniz (açıkçası onu taklit etmek için dizlerinizin üzerine koymak dışında) her şeyi yapabilirsiniz. Genelde ben kollarımın yerini biraz değiştiririm, bir süre bir pozisyonda bırakıp sonra başka bir pozisyona taşırım. Kollar kavuşturulmuş, iki yana açılmış ya da sarkıtılmış; ellerin

koltuğun kenarlarını ya da uylukları kavramış ya da başın arkasında kavuşturulmuş ya da kucakta dinlendirilmiş halleri – bunların hepsi (ve sayısız derece ve varyasyonları) kollar ve eller için kendi çaplarında tatmin edici pozisyonlardır. Eğer birinden diğerine geçersem, bu geçiş gerçekten de bir utanç belirtisi olmaz ya da ilk yarım düzine görüşmeden bu yana böyle bir şey hiç olmadı; zira bu kadar çok sayıda cazip seçenekle karşı karşıya kalındığında hiçbir seçeneğin, diğerlerinin toplam cazibesiyle karşılaştırıldığında çok uzun süre tatminkâr görünmeyeceği, hatta diğerlerinden herhangi biriyle karşılaştırıldığında daha aşağı bulunmayacağı besbellidir.

Tam şu anda bana öyle geliyor ki (bunu 4 Ekim 1955 Salı akşamı saat 7.55'te yatakhanenin üst katında yazıyorum) şayet bu son gözlemi bir metafor olarak değerlendirmeyi seçerseniz, bu benim hayatımın bir cümle içindeki hikâyesi olurdu – daha doğrusu, oldukça karmaşık bir bileşik cümlenin ikinci bağımsız cümlesindeki çift yüklemli isim cümlesi ifadesinin ikinci üyesinde bulunurdu. Gördüğünüz gibi ben gerçekten bir dilbilgisi öğretmeniydim.

İlerleme ve Danışma Odası'nda rahat olmanız uygun olmazdı zira oraya rahatlamak için değil, tavsiye almak için gelirsiniz. Tamamen rahat olsaydınız doktorun sözlerini, tıpkı bir insanın yatağına uşak tarafından getirilen kahvaltıyı aşırı eleştirel bir gözle, birini seçip diğerine burun kıvırarak, sadece istediği kadar yiyerek değerlendirmesi gibi, yavaş bir şekilde değerlendirme eğiliminde olurdunuz. Böyle bir düşünce yapısının İlerleme ve Danışma Odası'na hiç yakışmayacağı da aşikârdır zira orada kendinizi doktorun ellerine teslim eden sizsinizdir; sizin istekleriniz onunkilere tabidir, tersi değil; dahası onun tavsiyeleri, sorgulanmak ya da hatta incelenmek için değil (sorgulamak küstahlık, incelemek ise anlamsızdır), sonuna kadar yerine getirilmek üzere size verilir.

"Bu yetmez," dedi doktor, sadece paraya ihtiyacım olduğunda ve bir de karşıma çıkan herhangi bir işte çalıştığım şu anki uygulamama atıfta bulunarak. "Artık yetmez."

Durdu ve alışkanlığı gereği purosunu pembe dilinin altında, ağzının bir tarafından diğer tarafına ve tekrar diğer tarafına yuvarlayarak beni inceledi.

"Artık daha anlamlı bir işte çalışmaya başlaman, bir kariyere adım atman gerekecek, bilirsin ya işte: Görev aşkıyla, hayat boyu yapacağın mesleğe."

"Evet efendim."

"Otuzuna gelmişsin."

"Evet efendim."

"Bir yerde lisans eğitimini bitirmişsin. Tarih mi okudun? Edebiyat mı? Ekonomi mi?"

"Sanat ve bilim."

"Bu birçok dalı içeriyor!"

"Branşım yok efendim."

"Sanat ve bilim! Ne ilginç yahu, salt edebiyat veya salt bilim değil. Peki felsefe de okudun mu?"

"Evet."

"Psikoloji peki?"

"Evet."

"Siyaset bilimi?"

"Evet."

"Bekle bir dakika. Ya zooloji?"

"Evet."

"Ah, ya filoloji? Romantik filoloji mi? Kültürel antropoloji?"

"Daha sonrasında okudum efendim, lisansüstü okulda. Hatırlarsınız, ben..."

"Öhöö!" dedi doktor, sanki yüksek lisans enstitüme tükürmek için öksürür gibiydi. "Lisansüstü okulunda kilit açma eğitimi mi aldın? Zina mı? Yelkencilik? Çapraz sorgulama?"

"Hayır efendim."

"Bunlar sanat ve bilim değil mi?"

"Yüksek lisans derecem İngilizce üzerine olacaktı efendim."

"Lanet olsun sana! İngilizce *ne peki*? Denizcilik mi? Sömürge politikası mı? Genel hukuk mu?"

"İngiliz edebiyatı efendim. Ama bitirmedim. Sözlü sınavı geçtim ama tezimi asla tamamlayamadım."

"Jacob Horner, sen aptalın tekisin!"

Bacaklarım, daha önce olduğu gibi tam önümde duruyordu ama ben ellerimi başımın arkasından (ki bu pozisyon zaten pek çok durum için fazlasıyla rahat bir tavır sergiliyordu) birleşik bir pozisyona getirdim; sol elim, ceketimin sol yakasını kavrıyor, sağ elimin ise avuç içi yukarı bakıyor, parmaklarım gevşekçe kıvrılmış bir şekilde sağ uyluğumun orta noktasına yakın duruyordu.

Bir süre sonra doktor, "Wicomico'daki ufak bir öğretmen okuluna iş başvurusunda bulunmaman için ne gibi bir nedenin olduğunu düşünüyorsun?" diye sordu.

Wicomico Devlet Öğretmen Yüksekokulu'na yapılacak bir iş başvurusuna karşı bir dizi argüman, ânında kafamda belirir belirmez, aynı anda bunlara karşılık gelen aynı sayıda çürütme argümanı, birer birer karşılarına dizildi. Böylelikle başvurumla ilgili soru, rakip takımların mükemmel bir şekilde eşleştiği bir halat çekme savaşındaki işaret gibi sabit kaldı. Bu yine bir bakıma benim hayatımın hikâyesi haline geldi ve bunun, birkaç paragraf önceki hikâyenin aynısı olup olmaması da pek önemli değildi: Bu görüşmeden kısa bir süre sonra terapi programı, mitoterapiye ulaştığında öğrenmeye başlamam gibi. Aynı hayat çok sayıda hikâyeye ev sahipliği yapar; paralel, eşmerkezli, karşılıklı yaşayan ya da ne derseniz işte. Neyse.

"Bir nedeni yok efendim," dedim.

"O zaman anlaştık. Güz dönemi için hemen başvur.

Peki ne öğreteceksin? İkonografi mi? Otomotiv mekaniği mi?"

"İngiliz edebiyatı sanırım."

"Hayır. Katı bir disiplin olmalı. Diğer türlüsü bir meslek olurdu, mesleki bir terapi değil. Bir yasalar bütünü olmalı. Yani düzlem geometrisi öğretemez misin?"

"Hımm, sanırım yapabilirim..." Yakamı kavrayan sol elimi hafifçe dışa doğru hareket ettirerek, ön ve işaret parmaklarımı aynı anda uzatarak ama yakamı bırakmadan, el hareketime hızla kavislenen (ve aynı hızla bırakılan) kaşların, anlık olarak büzülen dudakların ve başın bir yandan diğer yana sallanmasının eşlik ettiği varsayımsal bir hareket yaptım.

"Saçmalık. Tabii ki yapamazsın. Onlara dilbilgisi öğreteceğini söyle. İngilizce dilbilgisini."

"Ama biliyorsunuz doktor," diye söze girdim, "kuralcı dilbilgisinin yanı sıra betimleyici dilbilgisi de var. Demek istediğim, belirli bir kurallar bütününden bahsettiniz ya."

"Kuralcı dilbilgisi öğreteceksin."

"Evet efendim."

"Hiç açıklama olmayacak. İsteğe bağlı değişen durumlar olmayacak. Kuralları öğret. Dilbilgisi hakkındaki gerçekleri öğreteceksin."

Danışmanlık sona ermişti. Doktor hızla ayağa kalktı (ben de ayaklarımı onun yolundan çektim) ve odadan çıktı; ben de danışmadaki Hemşire Dockey'e ödemeyi yaptıktan sonra Baltimore'a döndüm. O gece Wicomico Devlet Öğretmen Yüksekokulu müdürüne bir mektup yazarak görüşme talebinde bulundum ve İngilizce dilbilgisi öğretmeni olarak kadroya katılma isteğimi belirttim. Zorunlu eğitimin bana –zorla– öğrettiği bir sanat vardı: Etkileyici bir başvuru mektubu yazma sanatı. Temmuz ayında bir mülakata çağrıldım.

2

Wicomico Devlet Öğretmen Yüksekokulu Büyük Düzlükte Açık Bir Arazidedir

Wicomico Devlet Öğretmen Yüksekokulu büyük düzlükte, açık bir arazide bulunur; Maryland'in doğu kıyısındaki Wicomico kasabasının güneydoğu ucunda, güneydoğu eyaletlerine has çam ağaçlarıyla çevrili bir çemberin içindedir. Binası, inşa edildiği sözde "Georgian" mimari tarzı için çok büyük olan iki kubbeli tek bir zarif tuğla binadan oluşturur. College bulvarından ana girişe doğru yarım daire şeklinde derin bir yol uzanır.

Temmuz ayında, mülakat günüm yaklaşırken Chevrolet marka arabama eşyalarımı yükledim ve Baltimore East Chase Caddesi'ndeki odamın anahtarını bıraktım; zira işe alınsam da alınmasam da Wicomico'da bir an önce bir ev tutmaya kararlıydım. Günlerden pazardı. Başvuruma yanıt olarak aldığım mektupta mülakat tarihi salı olarak belirlenmişti ancak Baltimore'a gitmeden önceki cumartesi öğleden sonra okul müdürü bana telefon etmiş ve pazartesi günü gelmemi istemişti. Hatlar iyi çekmiyordu ama tarihi pazartesi olarak değiştirdiğinden hiç şüphem yok.

"Her iki gün de uygunum," dediğimi hatırlıyorum.

"Aslına bakarsanız, sanırım biz de," dedi müdür. "Pazartesi ya da salı. Ama belki pazartesi, bazı komite üyeleri için salı gününden daha iyi olabilir. Tabii pazartesi

sizin için uygun olduğu sürece. Salı sizin için daha mı iyi olur?"

"Pazartesi ya da salı, ikisi de uyar," dedim. Aslında salı gününün (başında kararlaştırılan tarih olduğunu hatırlıyorum) benim için daha uygun *olabilirdi* zira Baltimore'dan ayrılmadan önce yapmam gereken son dakika işleri veya buna benzer şeyler çıkabilirdi ve pazarları dükkânlar kapalı olurdu. Ama bunu kesinlikle bir sorun haline getirmeyecektim ve zaten pazartesi günü için de aynı derecede bir aksilik olabilirdi. "Pazartesi hepiniz için daha iyiyse benim için de sorun olmaz."

Müdür, "Biliyorum, öncesinde salı gününe planlamıştık," diye kabullendi, "ama sanırım pazartesi günü yapmak en iyisi olacak," diye ekledi.

"İkisi de olur efendim," dedim.

Pazar günü giysilerimi, birkaç kitabımı, pikabımı ve plaklarımı, viskimi, heykelciğimi ve ıvır zıvırımı arabaya doldurdum ve doğu kıyısına doğru yola çıktım. Birkaç saat sonra Wicomico'daki Peninsula Oteli'ne yerleştim ve uygun kalıcı bir yer buluncaya kadar bu otelde kalmayı planladım ve öğle yemeğinden sonra bir oda aramaya başladım.

Tam anlamıyla beni tatmin eden bir odayı hemencecik bulmam, yanlış giden ilk şey oldu. Hiç şaşmaz, oda kiralama konusunda beni memnun etmek son derece zordur. Üst katımda kimsenin yaşamamasını, odamın yüksek tavanlı ve geniş pencereli olmasını, yatağımın yerden yüksek, geniş ve çok yumuşak olmasını, banyoda iyi bir duş bulunmasını, ev sahibinin aynı binada yaşamamasını (ve mülkleri ya da kiracıları konusunda çok titiz olmamasını), diğer kiracıların şikâyet etmeyen bir yapıda olmasını ve hizmetçi hizmetinin mevcut olmasını ön şart koşardım. Çok detaycı olduğum için, bariz şekilde makul görünen bir yer bulmam bile genellikle

uzun zaman alıyordu. Ama şans eseri, otelden College Bulvarı'na çıkarken kiralık ilanını gördüğüm ilk oda, istediğim tüm nitelikleri karşılıyordu. İki katlı eski tuğla evden çıkarken tesadüfen karşılaştığım ellili yaşlarda heybetli bir dul olan ev sahibesi, bana ön taraftaki ikinci kapılı odayı gösterdi.

"Öğretmen yüksekokulunda mı çalışıyorsunuz?" diye sordu kadın.

"Evet efendim. Dilbilgisi öğretmeniyim."

"Güzel, tanıştığımıza memnun oldum. Ben Bayan Alder. Şimdi el sıkışalım çünkü bundan sonra beni buralarda pek görmeyeceksiniz."

"Bu evde yaşamıyor musunuz?"

"*Burada* yaşamak mı? Daha neler! Etrafımda kiracıların olmasına katlanamam. Sürekli şu sorun, bu sorun için insanı rahatsız ederler. Ben yıl boyu Ocean City'de yaşıyorum. Ne zaman bir şeye ihtiyacınız olursa beni aramayın; kapıcı Bay Prike'ı arayın. O bu şehirde yaşıyor."

Bana odayı gösterdi.

Bir metre seksen santimlik üç adet pencere. Yerden tavana yükseklik üç buçuk metre. Koyu gri alçı duvarlar, beyaz ahşap doğramalar. Bir metre yüksekliğinde, boyu eni en az iki metre on santim genişliğindeki inanılmaz yatak; gemi direği kadar kalın, yivli ve halkalı dört sütunlu ve desteğinin bir metre yukarısına uzanan, özenle oyulmuş bir yatak başlığı olan, siyah, yüksek, sayvanlı bir canavardı adeta. Olabilecek en uygun yataktı! Diğer mobilyalar, tarz ve dönemlerin bir karışımıydı –insan Winterthur Müzesi'nin tuhaf parçaları odasına girmiş gibi hissediyordu– ama her parça son derece işlevseldi. *İşlevsel* sıfatı insanın aklına birden geliyordu, *etkili* demek yerine. Bu mobilyada neredeyse küçümseyici bir işlevsellik havası vardı; sanki işini o kadar absürd derecede iyi görüyordu ki sizin onu boş yere kullandığınızı neredeyse hiç

fark etmiyordu. Bu mobilyalarla varlığını hissettirmek için bir adama, gerçekten de insan gibi bir insana ihtiyaç vardı. Etkilenmiştim.

Kısacası bu evde arzu edilecek hiçbir şey kalmamıştı. Duş, hizmetçi servisi; her şey vardı.

"Peki ya evdeki diğer kiracılar?" diye sordum utana sıkıla.

"Ah, kiracılar hep değişir. Çoğunluğu bekârdır, ara sıra birkaç genç çift, seyahat eden erkekler, hastaneden bir veya iki hemşire olur."

"Öğrenci olur mu peki?" Baltimore'da komşu olarak öğrencilerin olması arzu edilirdi çünkü onlar hiç de anlayışsız tipler sayılmazlardı ama Wicomico'da bütün öğrencilerin, bütün öğretmenleri fazlasıyla iyi tanıdıklarından şüpheleniyordum.

"Öğrenci yok. Öğrenciler genellikle yurtlarda kalır ya da College Bulvarı'nın daha uzağındaki odalarda kalırlar."

Oda fazla mükemmeldi, ben de çok şüpheciydim.

"Sanırım size klarnet çalıştığımı söylemeliyim," dedim. Bu elbette doğru değildi; müzik yeteneğim yoktu.

"Ne hoş değil mi? Ben de şarkı söylerdim ama sesim Bay Alder'ın ölümünden sonra titremeye başladı. Küçükken Peabody Konservatuvarı'nda dünyanın en harika ses eğitmeninin öğrencisiydim! Bay Farrari. Farrari bana 'Alder,' derdi, 'sana öğretebileceğim her şeyi öğrendin. Sende hassasiyet, tarz ve *éclat*[1] var. Sen *una macchina cantanda*'sın[2],' derdi; bu İtalyancadır. 'Gerisini hayat halleder. Dışarı çık ve hayatını yaşa!' derdi. Ama zavallı Bay Alder beş yıl önce ölünceye kadar o dediği hayatı asla yaşayamadım ve o sırada sesim de kesilmişti."

1. (Fr.) Üstün başarı anlamında kullanılıyor. (Ç.N.)
2. (İt.) Şarkı makinesi. (Ç.N.)

"Evcil hayvanlara karşı mısınız?"

"Ne tür hayvanlar?" diye sordu Bayan Alder sert bir şekilde. İşte bir olumsuzluk yakalamıştım.

"Ah, bilmem ki. Köpeklere düşkünümdür. Belki bir boxer veya doberman getirebilirim."

Ev sahibim iç çekti, rahatlamıştı. "Sizin bir dilbilgisi öğretmeni olduğunuzu unuttum bir an. Bir seferinde bir kiracım biyoloji öğretmeniydi," diye ekledi.

Son bir umut tutamı yakaladım: "Haftada 12 dolardan fazla veremem."

Bayan Alder, "Kira 8 dolar," dedi. "Hizmetçi haftada fazladan 3 dolar alıyor ya da duruma göre 4 dolar."

"Neye göre değişiyor Tanrı aşkına?"

Bayan Alder sakin bir tavırla, "Çamaşır da yıkıyor," dedi. Odayı tutmaktan başka yapacak bir şeyim kalmamıştı. Ev sahibime bir miktar para ödedim. Bir aylık kira peşin verdim, gerçi sadece bir haftalık kirayı istemişti. Üstü açık beş yaşındaki Buick marka arabasına kadar ona eşlik ettim.

Bu beklenmedik talih kuşunu uğursuzluk alameti olarak adlandırıyorum zira bana o günün geri kalanında yani öğleden sonra, akşam ve ertesi sabah yapacak hiçbir şey bırakmamıştı. Peninsula Otel'den çıkış yapmak, yeni odama taşınmak ve eşyalarımı düzenlemek bile sadece bir buçuk saatimi aldı ve bu sürenin sonunda artık yapacak hiçbir şey kalmamıştı. Wicomico'yu gezmek hiç ilgimi çekmiyordu: Burası insanın bir bakışta yeterince aşina olabileceği türden küçük bir şehirdi – tamamen karakterden yoksundu. Yalnızca yaş ve bakım açısından farklılık gösteren orta sınıf konut mahalleleriyle çevrili, sıradan bir iş bölgesi ve sıradan bir parkı vardı. Wicomico Devlet Öğretmen Yüksekokulu'na gelince, aşırı derecede tetiklenen merakı bile dindirmek için tek bir bakış yeterliydi. Burası bir devlet öğretmen okuluydu işte.

Can Yayınları
Bu tanıtım kopyası
Can okurları için
özel olarak hazırlandı.
Can Yayınları

"Düşünüyordum da her iki Morgan'ı da en sonunda yok edecek olan şey, hayal gücü eksikliğiydi belki de. Başımı kaldırıp *Laocoön*'e baktım: Çektiği acı soyut ve anlamsızdı."

Genç Jake Horner postmodern edebiyatın en karşı konulmaz antikahramanlarından biridir ve zihni karanlık düşüncelerle giderek felç edici bir örümcek ağına dönüşmüştür. Yardım için yarı aziz, yarı şeytan, hem dâhi hem şifacı hem de sihirbazdan müteşekkil olağanüstü bir doktora başvurur. Bu doktor sayesinde başladığı yeni işindeyse rasyonel varoluşçu Joe Morgan ve karısı Rennie'yle arkadaş olur ve trajik sonuçlara yol açacak bir ilişkiye sürüklenir.

Kendi kuşağının en etkili Amerikan yazarlarından biri kabul edilen John Barth dönemin ırkçılık, kürtaj gibi sorunlarına cesur bir bakış yöneltirken hiciv ve trajediyi ustalıkla birleştirerek bir felsefi roman ortaya koyuyor.

> "Amerikan edebiyatında nadir bulunan bir şey; gerçek bir fikir romanı."
>
> *Time*

#amerikanedebiyatı #nihilizm #ilişkiler #kürtaj #sadakat #hastalık

can

canyayinlari.com | f | | X canyayinlari

roman

ISBN 978-975-07-6558-2

9 789750 765582